

Ἰπάρχει πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἀνὴρ! —
 Καὶ ἀξίος ῥῶναι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.
 (Ὁ Μουσάρχης εἰσαὶ ἐπειδὴ χαρὰ
 τῶν ποντικῶν εἶναι ὄντως καὶ ἐνετύφημα.)
 Τριζῦτα μὲν ἐκεῖνος εἶπεν· ἐγὼ δὲ
 ἔκων ἀέκων συνοικῶν ὑπέμενον·
 Μοῦσι. — « Τῆς Μούσης δ' ἐτελείετο βουλή! »
 Τοῦ περιδούλου τοῦ βουλευτικοῦ σιγῶν·
 Καὶ ἐν μουσιν ἐξῆλθον μόνοι ἀναυδοί·
 Τοσοῦτοις, θορυβοῦσι καὶ πρὸς τῶν θεῶν
 Διαμαρτυρομένοις κατὰ τῆς γράας.
 Περιηρόμεν μόνος καὶ κατὰσκυβός,
 Μετὰ θυμῷ τὴν κέρκον τῇ ποντικίῳ·
 Νῦν μὲν κινῶ πρὸς νότον νῦν δὲ πρὸς βορρᾶν·
 Κατὰ πετρῶν δὲ δυστασχεῖται ποτε·
 Νὰ καταθραύσω τὸ ξηρὸν κρανίον μου·
 Ἡθέλησα, ἀλλ' εἶδον πῶς ὀργίζομαι!
 Εἰς μάτην κατὰ τῆς πτωχῆς μου κεφαλῆς,
 Ἐν ᾧ τῆς Μούσης μου τελεῖται βουλή·
 Ἀνάγκη ἐν μουσιν οὐδ' ἐγὼ μύειον·
 Τὸν βίον νὰ διᾶγω, ὑπομένων πᾶν·
 Δεινὸν ἀπὸ τοῦ ἑλικῶνος ἀγῶνθεν·
 Εἰς τὸ ξηρὸν κρανίον μου ἔρχομενον·
 Τῆς Μούσης μέχρις οὗ ἀν' τελεῖται βουλή·
 Καὶ ἔως μὲν ἡ μεταξὺ μου ἔμου·
 Διαμονὴ οὐδὲν μοι ἐπιφέτερον·
 Αὐτάριστον, ἢ δτι δίπους ἀνθρώπος·
 Ἐγὼ ἐν τετραπόδοις ἤμην τοῖς μουσῖ·
 Μικρὸν ὑπῆρχε τὸ κακὸν καὶ ποταπὸν·
 Καὶ ναὶ μὲν, φρίκην ἀξίολογον πολλήν·
 Τὸ ποντικὸν μου δέρμα ἐδοκίμασι,
 Ὅτ' ἡλεκτρομυτηνημένη ἐπὶ βροχῇ
 Διατελίσαν κεραυνῶν καὶ ἀστραπῶν·
 Πλουσίας δὲ τὰ ὅτα ἐστίασεως·
 Ῥητορικῆς καὶ λόγων ἐκορέσθησαν·
 Ἡ ὀσσηοῖς μου ὁμῶς οὐδὲ πόρρωθεν
 Ἡθάνει· ὀσσηοῖαν· τί ἀπέμεινε
 Διὰ τὸν ἀθλιὸν μου πλεὺν λάρυγγα,
 Καὶ, ἀν' μὲν ἡ ἡμέρα ἦν νηστήσιμος
 Παρασκευῇ, τετράδῃ ἢ καὶ ἐβδομᾷς
 Ἡ καθαρά, ἢ ἡ μεγάλη, ὑποφειτόν·
 Τὸ πρᾶγμα τότε ἀλλὰ ν' ἀναγκάζωμαι
 Ἐν μέσῃ πρίτῃ ν' ἀνστήσω·
 Ἐσχάτῃ προδοσίᾳ εἶναι, Μοῦσά μου!
 Ἀλλὰ μὴ μόνον τοῦτο, ὅχι, ἀλλὰ καὶ,
 Ἐν ἐπιμέτρῳ τῆς ἀθλιότητος,
 Ἐπῆλθον ἐξ ἐφόδου εἰς τὴν μνήμην μου
 Σωρεῖται ἐδωμάτων τότε παμπληθῶν
 Βαρβάρως πῶς μὲν εἰς τὴν ἀκοὴν ἡμῶν
 Ἠχούντων, ὅταν δομαζῶνται, ἀλλὰ
 Τὸν λάρυγγα τερπόντων θαυμασίως καὶ
 Κατατελλόντων τὸ τῆς πείνης ὄχληρὸν·
 Κισφτίδας λέγω, καταμάδας, μουσάκας,
 Κεμπάμπια, πιλάφια καὶ τοὺς μπακλαβάς,
 Χαλδάδας καὶ λουκουμίνα. — Πλὴν ἀλλ' ἐνταῦθα
 Γενόμενος τῶν λαμβδίων μου ἐπῶν,
 Βαρὺν ὡς ἐφ' ἱαλὴν συναίσθανομαι

Τοῦ συνειδότος καὶ πικρὸν τὸν ἐλαγχον·
 Διὸ παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην μου·
 Ἴνα μοι συγχωρήσῃ ἐν παρόδῳ πῶς
 Ν' ἀπαλαχθῶ τὸ βάρος τοῦ ἐπιδόσιον·
 Μιᾶς ἐκ τῶν ἀμέτρων μου ἀμαρτιῶν·
 Ὑπερβάσων τὰς τρίγας κατὰ τὸν Δαυὶδ
 Τῆς κεφαλῆς μου, ἐξομολογούμενος·
 Ἐν μετανοίᾳ καὶ καρδίᾳ συντριβῇ,
 Εἰς ἔριν οὐκ ἂν ἀγράμματος ἐγὼ
 Φιλολογικῶτάτην ἐμπλαχεῖς ποτε
 Πρὸς ἄνδρα φιλόλο· ἀτὰρ λάθος, λόλογον·
 — Σημειώτεον δὲ ἐν παρενθέσει πῶς
 Φιλόλογος μὲν ἦτο ὁ ἀντίπαλος,
 Ἀλλὰ οὐκ ἐκ τῶν συνήθων φησικῶν·
 Καὶ νεροβράστων διασκαλευτῶν τοῦ ἀντ.
 Τῶν μοριολογούντων τὰ τοῖ, ρά, γὰρ μόρια,
 Σοῦδα δ' ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν·
 Ὅζόντων, ἐλλυχνίων καὶ Βαρῖνου καὶ
 Φερόντων καὶ διόπτρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν,
 Ὅν ἡμβλυαν τὴν δύναμιν καὶ ἡράνισαν·
 Ὁ τρισκατῆραμένος Οὐρίγγιος·
 Καὶ ὁ ἐκείνου χείρων πολλῶν Ὀμηρος,
 Οἱ δολιχῆρες οὗτοι οἱ μαράναντες,
 Μαράινοντες καὶ μαρανόντες εἰσσι·
 Τῆς νιολαίας τῆς καὶ τῶν δυ' ὁμοῦ
 Ἡμοιοφριῶν τῆς γηίνου σφαίρας μας·
 Καὶ μάλιστα ὅταν, κερματίων ἄποροι
 Οἱ φιλόλογοι, παχίων ἐκδόσιον
 Στερῶνται καὶ εἰς στοιχεῖα μικροσκοπικὰ
 Προσφεύγουσιν οἱ τάλαρες ἐκδόσεις
 Στεριοτύπου τοῦ ἀθλίου Γάουχιντς.
 Τοιοῦτός τις δὲν ἦτο ὁ καλὸς ἐμου·
 Αντίπαλος, ἀλλὰ τις γιγαντιστικός,
 Κ' ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ράβδον σιδαστήν·
 Καὶ μείζον' ὅλως ἢ κατὰ φιλόλογον·
 Πρὸς ἄνδρα οὐν τοιοῦτον ἐμπλαχεῖς ποτε
 Ἐγὼ εἰς ἔριν καὶ διατεινόμενος
 Πῶς πρέπει νὰ καλῶνται τὰ λουκουμίνα
 Οὐκ ἂν λαρυγγατέσια, καθὼς αὐτὸς
 Ἐνόμιζεν, ἀλλ' ἀνεσιλαρύγγια,
 Ἀπετινάχθην φιλοφρόνως ὑπ' αὐτοῦ
 Τὴν προκατακλυσεμαῖαν εἰς τὴν ράχιν μου
 Ἐπικειμένην κόνιν δι' ἐκείνης τῆς
 Παχείας αὐτοῦ ράβδου, τῆς οὐκ μικρᾶς
 Ἐμποητάσης αἰσθησίν μοι, (ἐπειδὴ
 Λεπτὴ αὐτὴ δὲν ἦτο οὐδ' ὁμοία με
 Τὰ πάγκομψα ἐκείνα καὶ λεπτότατα
 Ῥαβδάρια τῶν ἐργολάβων τῶν ὁδῶν),
 Εὐσυνειδῶτων πόνων φιλολογικῶν
 Ὑπὲρ τῶν λουκουμίων οὐς ἐπόνῃσα,
 Λαμπρὸν τὸ ἀθλον τοῦτο κομισάμενος·
 — Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἀναγνώσταί μου,
 Δὲν βλέπετε πολὺ πῶς παρεξέβην
 Τοῦ προκειμένου, φίλοι; ἀλλ' ἐμὲ ποσῶς
 Μὴ αἰτιάσθαι ἐγὼ εἰμ' ἀνεύθυνος,
 Τὴν Μοῦσάν μου, τὴν Μοῦσάν αἰτιάνασθε,
 Ἡ οὕτως ἀπαξ ἔδοξε καὶ ἐμὲ καὶ ὁμᾶς
 Οὐδὲν ποτε εἰς ταύτην ἀμαρτήσαντας,